

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.064/2024/6.

A Debreceni Ítéltábla a (PÁRTFOGÓ ÜGYVÉD) (Cím15) által képviselt Felperes Cím2 alatti lakos felperesnek, a dr. Bölcskei Zsolt ügyvéd (Cím14) által képviselt Alperes Cím1 alatti székhelyű alperes ellen, elmaradt munkabér és egyéb megfizetése, igazolás kiadása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 7.M.70.159/2022/60. számú ítélete ellen a felperes által 62. sorszámon előterjesztett és a Debreceni Ítéltábla felhívására Mf.I.50.020/2024/4. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5697 (ötezer-hatszázkilencvenhét) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 14 355 (tizennégyezer-háromszázötvenöt) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Megállapítja, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 100%-ban pervesztes lett, így a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a német (CÉG)gel, mint fővállalkozóval való megállapodás alapján a németországi (VÁROS)ban

végzett alvállalkozói munkát a (KERESKEDELMI EGYSÉG) építése során. A német cég részéről a munka irányítója az építkezésen tanú³ volt, míg az alperes részéről a mindenkor szakmai irányító felügyelő. A magyar szakmai irányító felett a munkairányító Németországban (németországi munkairányító), míg Magyarországon (magyarországi munkairányító) volt. Az utóbbiak az alperes alkalmazásában álló munkavállalók voltak, és (németországi munkairányító) közvetlen és személyes kapcsolatot ápolt a német fővállalkozóval.

[2] A kialakult gyakorlat az volt, hogy a munkaterületen a szakmai irányító, felügyelő leigazolta a magyar munkavállalók munkavégzésének az időtartamát, és amennyiben a német fővállalkozó munkairányítója ezzel egyetértett, akkor a német cég az alperessel kötött megállapodás alapján egy meghatározott díjat fizetett meg a teljesített órák után. Amennyiben azonban a német munkairányító vagy annak főnöke, a német cég vezetője (CÉGVEZETŐ) azzal nem értett egyet, akkor a leigazolt órákat részben vagy egészben lehúzta, tanú³ ezt jelezte a magyar szakmai irányítónak vagy (németországi munkairányító)nak, vagy közvetlenül az alperesnek és az ezt követő munkanapon az adott munkavállalónak már nem kellett mennie dolgozni és hazaküldték.

[3] A felperes 2021. november 8. napjától – 2021. december 1. napjáig állt az alperes alkalmazásában építőipari szakmai irányító, felügyelő munkakörben. A munkavégzésre mindvégig kiküldtetés keretében került sor Németországban. A munkavégzés során a feladatát képezte a német munkairányító által meghatározott napi feladatok közlése, lefordítása a magyar munkavállalók felé, továbbá a magyar munkavállalók irányítása, ellenőrzése, a fordítási-, dokumentációs feladatok ellátása, anyagrendelés, anyagok- és eszközök biztosítása, munkaidőnyilvántartás a többi munkavállaló és a saját munkaideje tekintetében, napi- és heti jelentések küldése.

[4] A külföldi munkavégzés helyére a felperesnek az alperes által biztosított gépjárművel kellett kiutazni, amelyet a felperes maga vezetett.

[5] A 2021. november 3. napján kelt munkaszerződés alapján a kiküldetés idejére a havi bruttó munkabére 362 600 forint volt. A tartós külföldi munkavégzésről szóló megállapodás szerint a felperest a külszolgálat ideje alatt a munkavégzés után óránként 15,40 euró devizaellátmány illette meg, aminek a részét képezte a magyarországi alpbér.

[6] A munkarend akként alakult, hogy heti 6 napot kellett dolgozni hétfőtől-szombatig, melyből hétközben napi 10 órát, míg szombaton 8 órát. A munkavégzés mindig 7.00 órakor kezdődött. A felperes utolsó munkával töltött napja 2021. november 26. napja volt. A kiküldetés alatt mindösszesen 173,5 órát dolgozott külföldön, Magyarországon pedig egyáltalán nem végzett munkát.

[7] A felperessel a munkavégzés ideje alatt (magyarországi munkairányító) napi szinten, telefonon keresztül tartotta a kapcsolatot.

[8] Az alperes a felperes részére a munkavégzésével összefüggésben bruttó 847,23 euró devizaellátmányt fizetett meg a peres eljárást megelőzően, a munkaviszony első hetén végzett munka ellenértékeként. Az erre az időre elismert munkavégzést a német munkairányító jóváhagyta. A későbbi munkavégzés időtartamát azonban csaknem teljesen – heti 0,04 óra kivételével – lehúzta, ezért az alperes az előbbi összeget meghaladóan felmerült munkabérét és további ellátmányát nem fizette meg a felperes részére. A peres eljárás során az alperes megfizetett további bruttó 366 452 forint (nettó 311 484 forint) munkabért az M.70.159/2022/18. sorszám alatti részítélet alapján.

[9] Az alperes 2021. november legvégén – utóbb meg nem állapítható napon – hazahívta a felperest, aki azonban a próbaidő alatt azonnali hatállyal megszüntette a munkaviszonyát a 2021. december 1. napján közölt nyilatkozatával.

[10] A perbeli időszakban irányadó MNB euró középárfolyam 367,62 forint volt.

[11] A felperes a keresetében elmaradt munkabér jogcímén nettó 311 484 forint, míg elmaradt devizaellátmány jogcímén 2338,04 euró megfizetésére és a munkaviszony megszűnésekor kiállítandó munkáltatói igazolások kiadására kérte az alperest kötelezni. Hivatkozása szerint az alperessel a külföldi kiküldetés idejére óránként nettó 16 euróban állapodott meg, melyen felül illette meg a magyarországi munkabére. Állítása szerint az alperes azt ígérte, hogy a kiutazással töltött 16 órányi időre is megfizeti részére a napidíjat, továbbá arra tekintettel, hogy a hazautazására várakoznia kellett 2021. november 29. napjáig, így arra a napra 8 órára járó napidíjra is igényt tartott, így mindösszesen 196,5 órát kért figyelembe venni. Álláspontja szerint bruttó 404 835,20 forint magyarországi munkabér illette volna meg, melyből levonásba helyezte a munkáltatótól kapott költségelszámolás maradványát, 32 625 forint összegben.

[12] Az alperes az ellenkérelmében kérte a felperes keresetének az elutasítását, vitatva azt mind jogalapjában, mind összegszerűségében. Vitatta, hogy nettó 16 euró devizaellátmány illette volna meg a felperest, és hogy akár 173,5 órát dolgozott volna külföldön, valamint azt is, hogy a kiutazás és hazautazásra való várakozás idejére külföldi devizaellátmány illette volna meg a felperest.

[13] Az alperes viszontkeresetet terjesztett elő, melyben elsődlegesen 5509 euró kártérítés, másodlagosan négyhavi távolléti díjnak megfelelő, 1 450 400 forint összegű kártérítés megfizetésére kérte a felperest kötelezni. Azt állította, hogy a felperes az első hét kivételével nem végezte el a feladatait, ezért az alperes nem kapta meg a megbízási díjat a német megbízótól, így 5509 euró elmaradt előnytől esett el.

[14] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte, vitatta azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében.

[15] Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül bruttó 827,86 euró elmaradt munkabért és ezen összeg után 2021. december 8. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül állítsa ki és adja ki a felperesnek munkaviszony megszüntetésekor kiállítandó igazolásokat, így az egészségügyi törzslapot, a személyi jövedelemadó- igazolást az adó- és adóelőleg levonásáról, álláskeresői ellátások megállapításához szükséges igazoló lapot, a társadalombiztosítási igazolást és igazolványt, a jövedelemigazolást, az egészségbiztosítási ellátás megállapításához, az igazolást a tárgy évben fennállt biztosítási idő tartamáról, a levont járulékokról és tagdíjról, a munkáltató által megfizetett egészségbiztosítási járulék összegéről és azok alapjáról, a munkáltatónál eltöltött szakmai gyakorlat igazolását.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 28 260 forint eljárásai illetéket, megállapította, hogy az azt meghaladóan a kereseti kérelemmel összefüggésben felmerült eljárásai illeték az állam terhén marad, míg az alperes által előzetesen lerótt 125 605 forint viszontkereseti eljárásai illeték az alperes terhén marad.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 89 095 forint költséget, míg az ezt meghaladóan felmerült 1860 forint előlegezett költség az állam terhén marad. Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 54 064 forint áfát is tartalmazó perköltséget. Megállapította, hogy a felperes 60%-ban pernyertes és 40%-ban pervesztés lett a kereseti kérelmei vonatkozásában. Az alperes viszontkereseti kérelmét elutasította.

[16] Az ítélet indokolása szerint a felperes által kifejtett munkavégzéssel összefüggésben meghallgatott tanú4, tanú5 és tanú7 tanúk a perbeli időszakban a felperessel azonos munkaterületen dolgoztak és a felperes volt a vezetőjük. Egyhangzóan adták elő, hogy a felperes a rá bízott munkát elvégezte. A szintén tanúként meghallgatott (németországi munkairányító) és (magyarországi munkairányító) azonban személyesen nem voltak jelen a munkavégzési területen, így nem lehetett tapasztalatuk a felperes munkavégzéséről. (németországi munkairányító) megerősítette azt a felperesi állítást, hogy a német cég haladéktalanul jelezte az alperes felé, hogy melyik alperesi munkavállaló nem dolgozik megfelelően, akinek munkájára már nem is tartanak igényt, mely esetben a következő héten már nem kellett menni dolgozni.

[17] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy életszerűtlen az, hogy amennyiben a felperes már az első hetet követően nem végzett volna munkát, akkor azt a német fél az alperes felé ne jelezte volna pár nap után és mivel csak

november utolsó napjai egyikén hívta vissza a munkáltató, így a november végéig terjedő időre is megállapította, hogy a felperes a munkavégzési kötelezettségének eleget tett. Az elsőfokú bíróság szerint az a körülmény, hogy a német munkairányító úgymond „lehúzta” az óraszámot, még nem jogosította fel az alperest arra, hogy a felperest megillető munkabért és devizaellátmányt ne fizesse meg, különösen, hogy nem teljesítménybérben volt foglalkoztatva és nem vállalkozó volt a felperes, így eredmény vagy meghatározott teljesítmény elérése nem kötötte, pusztán munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége volt.

[18] A tanúvallomások alapján így igazoltnak találta, hogy 2021. november 8. napjától 2021. december 1. napjáig mindösszesen 173,5 órát dolgozott a felperes. Figyelemmel arra, hogy a felperes nem tudta eredményesen bizonyítani, hogy az alperessel óránként 16 euró devizaellátmányban állapodott volna meg, így a tartós külföldi munkavégzésről szóló megállapodásban foglalt óránként bruttó 15,40 euró mértéket fogadta el.

[19] A felperes nem tudta eredményesen bizonyítani azt sem, hogy a munkáltatóval abban állapodtak volna meg, hogy a kiutazással töltött időre – további 16 órára – és azt sem, hogy az utolsó munkában töltött napot követően – pusztán azért, mert a hazafelé utazásra várakozott – 8 óra időtartamra megillette volna a devizaellátmány. Ebben a körben nem tartalmazott sem a kiküldetési megállapodás, sem a munkaszerződést olyan kitételt, hogy őt ez megilletné és a tanúvallomások alapján sem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság rámutatott ezzel kapcsolatban arra, hogy a devizaellátmány a munkával töltött időre illette meg a felperest, ellentétes értelmezés esetén minden nap, a nap teljes 24 órájára igényelhetné volna, de ezt maga a felperes sem tartotta így. Érdemi munkavégzés hiányában pedig csak a személyi alapbére illette meg a felperest, melyet az alperes a peres eljárás során megfizetett a részére.

[20] A felperest a 17 munkanap alatt 173,5 órára 15,40 euró/óra alapulvételével mindösszesen bruttó 2671,90 euró illette meg devizaellátmányként, melyből az alperes még a pert megelőzően bruttó 847,23 eurót megfizetett. A felperes magyarországi munkabére a tartós külföldi munkavégzésről szóló megállapodás alapján a devizaellátmány részét képezte, így a devizaellátmány összegéből le kellett vonni a részére már megfizetett bruttó 366 452 forint összegű (mely bruttó 996,81 eurónak felelt meg) magyarországi alapbért is. A felperest mindezek alapján $2671,90 - 847,23 - 996,81 = 827,86$ euró devizaellátmánynak megfelelő munkabér illette meg, mely összeg megfizetésére kötelezte a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontja alapján, így az ezt meghaladó elmaradt munkabér iránti igényét elutasította.

[21] Az alperes nem vitatta, hogy a munkáltatói igazolások kiállítását elmulasztotta, ezért az elsőfokú bíróság az általa megállapított adatok figyelembevételével kötelezte az alperest azok kiállítására és a felperes részére történő kiadására.

[22] A viszontkereset vonatkozásában kifejtette, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, nem igazolta sem a kár bekövetkeztét, sem annak mértékét, sem pedig a felperes károkozó magatartását és az ezek közötti okozati összefüggést sem.

[23] Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság által meghozott ítélet megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetének egészében adjon helyt és kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 1315,96 eurót elmaradt munkabér és ellátmány címén. Kérte a viszontkereseti kérelem elutasítását kimondó rendelkezést „helybenhagyni”.

[24] A fellebbezés indokolásában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően és nem teljeskörűen értékelte, így részben helytelen jogi következtetésre alapozta ítéletét. A felperest óránként 16 euró devizaellátmány illette meg, amit a perben eredményesen tudott bizonyítani. Állítását (TANÚ4) tanú megerősítette és ezt igazolták a keresetlevél mellékletében szereplő álláshirdetések is. Ugyancsak eredményesen tudta bizonyítani azt, hogy a munkáltatóval abban állapodtak meg, hogy a kiutazással töltött időre – további 16 óra – megillette a külföldi devizaellátmány és eredményes lett a felperes annak bizonyítása tekintetében, hogy az utolsó munkában töltött napot követően – pusztán azért, mert a hazafelé utazásra várakozott – 8 óra időtartamra megillette a devizaellátmány. Ez álláspontja szerint munkavégzésnek, de legalább ügyeletnek, készenlétnek számít. A 17 munkanap alatt 173,5 órára, továbbá 16 + 8 órára, összesen 197,5 órára a 16 euró/óra alapulvételével mindösszesen bruttó 3160 euró illette volna meg devizaellátmányként, melyből az alperes még a pert megelőzően bruttó 847,23 eurót, majd további 996,81 eurót is megfizetett a felperes részére.

[25] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy az ítéltábla kötelezze „az alperest” első- és másodfokú perköltsége megfizetésére.

[26] Az ellenkérelem indokolása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból megalapozott jogi következtetést vont le. Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a tartós külföldi munkavégzésről szóló megállapodásban szereplő 15,40 euró összeget mely vonatkozásban nem releváns (TANÚ4) tanúvallomása, az ugyanis nem áll összhangban a felek akaratszándékából megkötött megállapodással. Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy csak a ledolgozott 173,5 óra, azaz 17 munkanapra járó „munkabért” köteles megfizetni az alperes a felperes részére, és hogy a követelésből le kell vonni a már megfizetett 366 452 forint megfizetett alapbért. Továbbra is megalapozatlannak tartotta a felperesnek a „várakozási időre” vonatkozó munkabér iránti igényét.

[27] Az ítéltábla a felülbírálati jogkörét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a

fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta, figyelemmel arra, hogy az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot nem észlelt és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdés].

[28] Ebben a körben elsődlegesen megállapította, hogy nem érte fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a viszontkereseti kérelmet elutasító rendelkezését, így az ítéltáblának csak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperest az alperes által már kifizetett devizaellátmányokon, munkabéren kívül megilleti-e további 1315,96 euró az elsőfokú bíróság által megítélt 827,86 euróval szemben. Ebben a körben a felperes fellebbezését megalapozatlannak találta.

[29] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott, mellyel az ítéltábla egyetértett. A felperes fellebbezésére tekintettel az ítéltábla az alábbiakra kíván rámutatni.

[30] Az ítéltábla elsődlegesen megállapította, hogy az alperes lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta. A bizonyítás eredményének mérlegelése azonban csak akkor hagyható figyelmen kívül, ha az okszerűtlen, ez pedig akkor következik be, ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett. Ilyenkor a másodfokú bíróság a jogszabálysértést kiküszöbölve a tényállást megfelelően módosíthatja, kiegészítheti. Ha viszont a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként a logika szabályai szerint lehetséges volt, nem volt kizárt az adott tényállás megállapítása, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást akkor sem bírálhatja felül, ha ő maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más ténybeli következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő ún. felülmérlegelésének tilalmába ütközik.

[31] A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a 16 euró/óra devizaellátmányról (TANÚ4) tanú határozott állítást tett a meghallgatása során, azonban ez az állítása valótlan. (TANÚ4)et az elsőfokú bíróság 2023. január 25. napján hallgatta meg (13. számú jegyzőkönyv), azonban tanúvallomásában nem nyilatkozott a felperes devizaellátmányáról, de egyebekben a saját devizaellátmányáról sem nyilatkozott ezen vallomása során. Figyelemmel arra, hogy a fellebbezésben említett tanúnak erre vonatkozó nyilatkozata nem volt, így az elsőfokú bíróságnak ezzel kapcsolatos mérlegelési hiányossága sem lehetett.

[32] Az elsőfokú bíróság az ítéletében valóban nem tért ki a felperes keresetpontosításának mellékleteként (4. sorszámú beadvány) szereplő álláshirdetésekből feltüntetett órabérekre, azonban az ítéltábla álláspontja szerint a jogvita eldöntése szempontjából ezek a hirdetések bizonyítékként nem értékelhetők. Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes munkakörével ellentétben azok víz-, gáz-és fűtőszerekkel kapcsolatos munkakörre szóltak, másrészt az egyik álláshirdetést az alperes adta fel, de abban nettó 12 eurós órabérre tett ajánlatot, míg a másik munkáltató a (CÉG 2), aki igaz, hogy 16 eurós óradíjra vonatkozó ajánlatot tett, azonban tekintettel arra, hogy a munkabér minden esetben

szabad megállapodás tárgya, így a perbeli esetben a felperes illetményére egyéb, más okirati bizonyíték mellett nem alkalmas azok megdöntésére.

[33] Nem értett egyet az ítéltábla a felperesnek a „várakozással” töltött 8 óra időtartamra igényelt devizaellátmány körében a fellebbezésben kifejtettekkel sem, ugyanis ahogy az elsőfokú bíróság is indokolta, a felperes nem bizonyította, hogy erre vonatkozóan megállapodást kötött volna az alperessel. A felperes a fellebbezésében csak hivatkozta, hogy a tanúk ezt alátámasztották, azonban nem nevesítette, hogy szerinte melyik tanú, mikor állított ezzel egyezőt, de az iratok alapján a meghallgatott tanúk ilyen tartalmú tanúvallomást is nem tettek. Egyetértett az ítéltábla mindemellett az elsőfokú bíróságnak azzal az indokolásával is, hogy a devizaellátmány a munkával töltött időre illetve volna meg a felperest, a várakozás pedig nem minősül munkavégzésnek. A felperes a fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy „ügyelet” és „készenlét” esetére is megilletné a devizaellátmány, azonban a hazautazásra várakozás nem minősül sem ügyeletnek, sem készenlétnek.

[34] Megalapozatlannak tartotta az ítéltábla a felperesnek a kiutazással töltött időre további 16 órára igényelt devizaellátmányra irányuló fellebbezését is. Azon túl, hogy ezzel egyező tartalmú megállapodást a felperes a perben nem bizonyított, ebben a körben is csak állította, de nem nevesítette, hogy mely tanú, mikor nyilatkozott ezt megerősítő módon. Az ítéltábla az iratok alapján ugyanakkor megállapította, hogy ilyen tartalmú tanúvallomás sem volt.

[35] A fentiek alapján az ítéltábla nem értett egyet azon felperesi hivatkozással sem, hogy az alperes megsértette volna az Mt. 42. § (2) bekezdésében foglaltakat, mivel amely időt alatt a felperes munkát végzett, arra az időre a munkabérét, devizaellátmányát az alperes kifizette, illetve az azt meghaladó részben az elsőfokú bíróság marasztalta az alperest.

[36] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak helyes indokai mentén a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] A másodfokú eljárásban a felperes az eredménytelen fellebbezése folytán pervesztes lett, így köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. Az alperesi képviselő ezt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján kérte megállapítani általános forgalmi adóval növelten. A másodfokú eljárásban a fellebbezett érték 1315,96 euró – 827,86 euró = 488,1 euró volt. A perbeli időszakban irányadó MNB euró középárfolyam 367,62 volt, így a pertárgy értéke 179 435 forint. Ez alapján az alperest megillető ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltség a fenti jogszabályi rendelkezések alapján 4486 forint + áfa, azaz 5697 forint.

[38] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján a 179 435 forint illetékalap után a feljegyzett illeték annak 8%-a, azaz 14 355 forint volt, mely a pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[39] A felperes fellebbezése mivel nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárásban 100%-ban pervesztes lett. A Pp. 101. § (3) bekezdése alapján a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

Debrecen, 2025. február 25.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Bakó Pál sk. bíró,
Dr. Riczu András sk. bíró